

Arrest

nr. 232 398 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PENNINGER
Aspergerijstraat 2
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. COOPMANS loco advocaat V. PENNINGER en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 30 mei 2018, met kennisgeving op 12 juni 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.02.2017 werd ingediend door:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): K.S. (...)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: Bhogiwal

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde J.M.-J. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden dd. 17.08.2017 werd echter in beroep vernietigd door de RVV bij arrestnr. 196605 dd. 14.12.2017, aan betrokkene betekend op 19.12.2017. Daarom wordt heden een nieuwe beslissing genomen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode maart - april 2017 en arbeidsovereenkomst dd. 22.05.2017 van C. (...) BVBA en bijbehorende rekeninguittreksels juni - juli 2017) met stortingen van het loon; contract voor uitzendarbeid van Adecco Personnel Services NV op naam van referentiepersoon en bijbehorende loonfiche voor juni 2017;

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon na deze tewerkstelling ook nog gewerkt heeft via Actief Intérim NV, maar dat elke tewerkstelling inmiddels een einde heeft genomen, en dit reeds sinds 30.09.2017. De gegevens betreffende deze tewerkstelling zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- attest dd. 10.05.2017 van het ABW Hasselt en bijbehorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsvergoedingen heeft ontvangen voor de periode februari - mei 2017. De voorgelegde werkloosheidsvergoeding was echter in aanvulling op de deeltijdse tewerkstelling van de referentiepersoon bij C. (...) BVBA. Aangezien er geen recenter attest van het ABVV werd voorgelegd en de referentiepersoon in tussentijd tot 30.09.2017 voltijds via uitzendarbeid is tewerkgesteld is geweest, is het heden onduidelijk of de referentiepersoon heden opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt en hoeveel deze desgevallend zou bedragen.

- arbeidsovereenkomst bij G. (...) SB BVBA op naam van betrokkene zelf en bijbehorende loonbrief van de maand mei 2017. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze gegevens

niet langer actueel zijn, de tewerkstelling bij G. (...) SB BVBA heeft immers een einde genomen op 30.06.2017.

De inkomsten uit deze tewerkstelling kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst aldus geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, bestaande uit twee onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"2.1a) eerste onderdeel: schending art. 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelinge, hierna vermeld Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen rekening gehouden met de inkomsten ingevolge de tewerkstelling van verzoeker zelf.

Zoals reeds bleek uit de beslissing dd. 17.08.2017, die vernietigd werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 14.12.2017 met nummer 196605, beschikt verzoeker zelf over persoonlijke inkomsten en heeft hij deze inkomstenbewijzen reeds overgemaakt aan verwerende partij bij de eerste aanvraag voor het bekomen van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

Verwerende partij is er dan ook van op de hoogte dat verzoeker zelf over inkomsten beschikt.

Dat deze inkomsten volgens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 14.12.2017 eveneens in overweging dienen genomen te worden bij de beoordeling van het verzoek tot gezinshereniging.

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Overeenkomstig art. 12 en 16 van de gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verwerende partij rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Dat ook art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Volgens de Vreemdelingenwet moet de Belg aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Vreemdelingenwet stelt geen vereisten met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt noch ratione personae noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Vreemdelingenwet stellen geen vereisten met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Dat ook het Hof van Justitie reeds oordeelde dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft, zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt, niet buiten beschouwing kan laten. (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België)

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening gehouden te worden bij de boordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat verwerende partij niet op afdoende wijze in haar beslissing heeft gemotiveerd waarom zij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke inkomsten van verzoeker zelf, waarvan zij nochtans op de hoogte was en waarvan de stukken ook medegedeeld werden.

Dat er derhalve sprake is van schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Er is sprake van een onterechte weigering door verwerende partij waardoor er sprake is van schending van art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering voor vreemdelingen.

2.1b) Tweede onderdeel: schending van art. 42. §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht

Dat in de bestreden beslissing verwerende partij aanvoert dat zij de behoefteanalyse in toepassing van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 overbodig is aangezien er onvoldoende informatie verstrekt werd over het inkomen van de referentiepersoon.

Dat in casu een behoefteanalyse diende uitgevoerd te worden aangezien niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon in overweging diende genomen te worden maar tevens ook de persoonlijke inkomsten van verzoeker zelf.

Dat gezien verwerende partij de individuele behoefteanalyse niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, is er een schending van art. 2 en 3 en art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de motiveringsplicht;
- de zorgvuldigheidsplicht;

De verzoekende partij voert ook nog een schending aan van artikel 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 21.02.2017 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar echtgenote, mevr. Marie-Jeanne JANS en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verzoekende partij heeft volgende documenten overgemaakt:

- loonfiches voor de periode maart - april 2017, een arbeidsovereenkomst dd. 22.05.2017 van C. (...) BVBA en bijhorende rekeninguittreksels (van juni - juli 2017) met stortingen van het loon, een contract voor uitzendarbeid van Adecco Personnel Services NV op naam van de referentiepersoon en een bijhorend loonfiche voor de maand juni 2017. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt vast dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon na deze tewerkstelling ook nog gewerkt heeft via Actief Interim NV, doch dat elke tewerkstelling inmiddels een einde heeft genomen en dit sinds 30.09.2017. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de gegevens betreffende deze tewerkstelling niet langer actueel zijn en dan ook niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. - attest dd. 10.05.2017 van het ABVV Hasselt en een bijhorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsvergoedingen heeft ontvangen voor de periode februari – mei 2017. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt geheel terecht vast dat de voorgelegde werkloosheidsvergoeding in aanvulling was op de deeltijdse tewerkstelling van de referentiepersoon bij C. (...) BVBA. Aangezien er geen recenter attest van het ABVV wordt overgemaakt en de referentiepersoon in tussentijd tot 30.09.2017 voltijds via uitzendarbeid tewerk werd gesteld, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat het heden onduidelijk is of de referentiepersoon opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt en hoeveel deze desgevallend bedraagt; - arbeidsovereenkomst bij Group SB BVBA op naam van de verzoekende partij zelf en bijhorende loonbrief voor de maand mei 2017. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde vast dat uit de bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze gegevens niet langer actueel zijn, nu de tewerkstelling bij Group SB BVBA een einde heeft genomen op 30.06.2017. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in overweging kunnen worden genomen.

Geheel terecht besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat zij op basis van de overgemaakte bewijzen geen zicht hebben op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan niet afdoende beoordeeld worden of men heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat er ten onrechte geen rekening wordt gehouden met haar inkomsten ingevolge haar tewerkstelling. De verzoekende partij voert aan dat zij over persoonlijke inkomsten beschikt en dat zij de inkomstbewijzen heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij haar aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij wijst op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 14.12.2017 en meent dat ingevolge dit arrest ook de inkomsten van de verzoekende partij in overweging dienen te worden genomen.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, blijkt uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd o.m. vastgesteld dat de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst overmaakt bij Group SB BVBA op naam van de verzoekende partij zelf alsook een bijhorende loonbrief voor de maand mei 2017. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merkte echter op dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze gegevens niet langer actueel zijn, nu de tewerkstelling bij Group SB BVBA een einde nam op 30.06.2017.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de inkomsten uit voormelde tewerkstelling niet in overweging kunnen worden genomen.

Verweerder benadrukt ter zake dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag te actualiseren. De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust immers bij de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

De verzoekende partij geeft ook uitdrukkelijk toe dat zij in gebreke is gebleven om bijkomende gegevens over te maken aangaande een nieuwe tewerkstelling.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij ingevolge haar tewerkstelling. De verzoekende partij doet met haar kritiek dan ook geen afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing en toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de inkomsten uit de tewerkstelling van de verzoekende partij niet in overweging kunnen worden genomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij een schending voor van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij meent dat er een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd, nu niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon in overweging dienen te worden genomen maar tevens ook de inkomsten van de verzoekende partij zelf.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet en herhaalt dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde echter geheel terecht vast dat er niet afdoende beoordeeld kan worden of men heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder benadrukt dat bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Wanneer geen bewijs van bestaansmiddelen worden overgemaakt dewelke in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bezwaarlijk gehouden zijn om een behoefteanalyse uit te voeren.

Zie in die zin:

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van

artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

En ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

Het tweede middel kan evenmin worden aangehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennis van de formele motiveringsplicht of voormelde wetsbepalingen vast te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel, waarvan zij de schending eveneens aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat samengelezen dient te worden met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(…)”

In voorliggend dossier wordt de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Belgische echtgenote geweigerd omdat niet wordt aangetoond dat deze laatste beschikt over afdoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, nu de verwerende partij stelt geen zicht te hebben op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist niet dat ter staving van de bestaansmiddelen slechts de in de bestreden beslissing opgesomde stukken werden voorgelegd.

Waar zij voorhoudt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de eigen inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij zelf, louter omdat dit om haar eigen middelen zou gaan, berust de kritiek van de verzoekende partij op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt immers met betrekking tot de bewijsstukken aangaande de eigen inkomsten van de verzoekende partij dat slechts een arbeidsovereenkomst bij G.SB. bvba en een bijbehorende loonfiche voor de maand mei 2017 wordt voorgelegd. De verzoekende partij ontkent dit niet. Vervolgens wijst de verwerende partij op het feit dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze gegevens niet langer actueel zijn nu de tewerkstelling bij G.SB. bvba een einde heeft genomen op 30 juni 2017. Deze gegevens, die stroken met het administratief dossier, worden door de verzoekende partij evenmin ontkend. De verwerende partij neemt aldus deze inkomsten niet in rekening louter omdat ze niet langer actueel zijn.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met haar eigen inkomsten.

Ter terechtzitting verwijst de advocaat van de verzoekende partij naar de actuele situatie van de verzoekende partij waarbij ze aanstipt dat de referentiepersoon thans over een invaliditeitsuitkering beschikt en de verzoekende partij zelf over een inkomen uit werk beschikt. Ze stipt tevens nog aan dat het gezin over een sociale woning beschikt en dat ze ruim voldoende middelen hebben om rond te komen. De Raad is echter beperkt tot een wettigheidstoezicht, waarbij enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die voorlagen aan het bestuur op het ogenblik van de beoordeling. Zo de verzoekende partij zich kan beroepen op gewijzigde omstandigheden, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Waar zij verwijst naar een eerder vernietigingsarrest naar aanleiding van dezelfde aanvraag tot gezinshereniging, dient de Raad op te merken dat de verwerende partij een nieuwe beslissing heeft genomen – dit is de bestreden beslissing – met eigen motieven. De verzoekende partij toont niet aan

waarom zij van mening zou zijn dat de verwerende partij niet tegemoetkomt aan de reden waarom een eerdere beslissing uit het rechtsverkeer werd gehaald.

Het betoog doet voor het overige geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Ten overvloede kan de Raad opmerken dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 oordeelde dat *“Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij in voorliggende zaak hoe dan ook de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen, zodat de vraag rijst naar het belang van de verzoekende partij bij haar grief.

In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en verwijt zij de verwerende partij geen behoeftanalyse te hebben gedaan terwijl zij hiertoe verplicht was.

Artikel 42, §1, tweede lid luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motivering aangaande de voorgelegde bewijzen betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet betwist, namelijk dat de gegevens betreffende de tewerkstelling niet langer actueel zijn en dus niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en dat het onduidelijk is of de referentiepersoon heden opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt en hoeveel die desgevallend zou bedragen. Aldus oordeelde de verwerende partij dat geen bewijs werd voorgelegd dat de referentiepersoon beschikt over afdoende regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde behoeftanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij er bovendien uitdrukkelijk op dat een behoeftanalyse in voorliggende zaak niet kan gebeuren. Zij duidt: *“Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst aldus geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).*

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU